

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze, pracoviště Slezská 9, 120 00 Praha 2, rozhodl samosoudkyní JUDr. Jitkou Kitličkovou v právní věci žalobce Pierrea, spol. s r.o. se sídlem Papírníkova 617/7, 142 00 Praha 4, IČ 45790027, zastoupeného JUDr. Taťánou Chvalovou, advokátkou se sídlem Nám. Jiřího z Poděbrad 18, 130 00 Praha 3, proti žalovanému KRONEX, s.r.o. se sídlem Kotojedy 56, 767 01 Kroměříž, IČ 25583921, zastoupenému JUDr. Jiřím Kroftou, advokátem se sídlem U Železné lávky 568/10, 118 01 Praha 1, o zaplacení 104.049,- EUR s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žaloba o zaplacení částky 104.049,- EUR se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku Kč 209.523,60 k rukám zástupce žalovaného ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou původně ve formě vzájemného návrhu Obvodnímu soudu pro Prahu 4 v rámci řízení sp.zn. 9 C 235/2005, která byla z důvodu věcné nepříslušnosti postoupena soudu zdejšímu, se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení částky 104.049,- EUR z titulu náhrady škody, vzniklé na přepravované zásilce.

Žalobce konkrétně uvedl, že dne 19.4.2004 uzavřel jako zasílatel se společností VIGASS CO. LTD s.r.o. (dále jen „VIGASS“) jako příkazcem zasílatelskou smlouvu o přepravě věcí pro rok 2004. Podle této smlouvy se zavázal obstarat mezinárodní přepravu zboží pro uvedenou společnost a v rámci této činnosti objednávkou č. 401163 ze dne 3.11.2004 objednal u žalovaného přepravu zimních oděvů z Prahy do Říma. Podle této objednávky žalovaný převzal od společnosti VIGASS v souladu s dodacím listem č. 035 k přepravě 571 kartonů dámských svetrů, které měly být dodány společnosti BETEL SRL. se sídlem v Římě. Žalovaný prováděl přepravu vozidlem registrační značky KMI 29 07 a KMI 07 71 na základě mezinárodního nákladního listu CMR č. CZ Z 0111517 (dále jen „MNL CMR“), dne 10.11.2004 však příjemci zboží předal pouze 350 kartonů dámských svetrů s tím, že dne 8.11.2004 na území Itálie došlo v důsledku vykradení kamionu k částečné ztrátě zásilky (bylo odcizeno 221 kartonů svetrů). Společnost VIGASS dne 12.11.2004 uplatnila vůči žalobci jakožto zasílateli reklamaci týkající se částečné ztráty zásilky, žalobce následně uplatnil nárok na pojistné plnění u České pojišťovny, a.s., a to ze smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu vzniklou ze zasílatelské činnosti, pojišťovna však z tohoto titulu plnění odmítla. Žalobce proto opakovaně vyzýval žalovaného, aby náhradu škody uplatnil u pojišťovny z titulu odpovědnosti za škodu vzniklou při silniční přepravě. Česká pojišťovna a.s. jako pojistitel žalovaného však žalobci sdělila, že žalovaný nároky neuplatnil a jeho pojistná smlouva se nevztahuje na škody vzniklé pohřešováním přepravovaných věcí. Škoda byla společností VIGASS vyčíslena ve výši 104.049,- EUR, a protože nedošlo k plnění pojišťovnou, žalobce uplatnil tento nárok u žalované společnosti podanou žalobou. Odpovědnost žalovaného za vzniklou škodu přitom dovozoval zejména z článku 17 odst. 1 Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), publikované vyhláškou ministra zahraničních věcí č. 11/1975 Sb. (dále jen „Úmluva CMR“). Svou aktivní legitimaci v tomto řízení dovozoval z toho, že se společností VIGASS uzavřel zasílatelskou smlouvu, na níž se podpůrně vztahují ustanovení o smlouvě komisionářské a podle § 586 obchodního zákoníku je jako komisionář povinen na účet komitenta vymáhat splnění závazků, které poruší osoba, se kterou komisionář uzavřel smlouvu při zařizování záležitosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě učinil nesporným tvrzení žalobce o tom, že dne 3.11.2004 u něj žalobce objednal přepravu zboží, tvrdil však, že nebyl označen odesílatel, ale pouze místo nakládky. Žalovaný učinil nesporným i to, že z přepravovaného množství kartonů se zbožím 221 kartonů chybělo, zpochybnil však tvrzení žalobce o tom, že zboží mělo hodnotu uváděnou ve vyjádření společnosti VIGASS, a to proto, že jednak řidič nemohl být přítomen nakládce zboží, jednak v dodacím listu přiloženému k MNL CMR nebylo zboží vůbec specifikováno. Podle žalovaného tedy žalobce neprokázal, o co se snížila hodnota zásilky v důsledku její částečné ztráty, není ani jasné, zda žalobce sám společnosti VIGASS vzniklou škodu uhradil a pokud ano, zda měl vůbec takovou povinnost. Žalovaný také namítal, že i kdyby žalobce aktivní legitimaci k vymáhání náhrady škody měl, neuplatnil u žalobce řádnou reklamaci ve smyslu článku 32 odst. 2 Úmluvy CMR a nárok na náhradu škody je tedy promlčen. Žalovaný rovněž zpochybňoval platnost MNL CMR, a to z důvodu, že jako odesílatel zásilky je zde podle žalovaného uveden neexistující subjekt. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

Při prvním projednání věci soud při provedeném dokazování zjistil a měl za prokázáno

- z objednávky přepravy č. 401166 ze dne 3.11.2004, že žalobce u žalovaného objednal přepravu blíže nespecifikovaných zimních oděvů v kartonech z Prahy 10 do Říma s datem nakládky dne 4.11.2004, s neuvedeným datem vykládky, s navrhovanou cenou přepravy ve výši Kč 42.000,- plus DPH (objednávka není žalovaným potvrzena)

- z mezinárodního nákladního listu CMR č. CZ Z 0111517 bez data, že odesílatel označený „VIGASS s.r.o., Tiskařská 12, Praha 10, 108 00“, předal žalovanému k přepravě do místa vykládky v Itálii (Řím) pro příjemce BETEL SRL zásilku 571 kartonů dámských svetrů o celkové hmotnosti 11 000 kilogramů; příjemce dne 10.11.2004 potvrdil převzetí 350 kartonů a na MNL uvedl, že 221 kartonů chybí; MNL odkazuje v rubrice 5 (Připojené doklady) pouze na blíže neidentifikovaný dodací list č. 035 bez data
- z dodacího listu č. 035 ze dne 4.11.2004, že je v tomto dodacím listu jako dodavatel označena společnost VIGASS s.r.o., IČ 26831643, jako odběratel společnost BETEL SRL se sídlem v Římě, jako předmět dodávky je uvedeno „dámský svetr“, množství „571“, cena za jednotku a celková cena není uvedena; dodací list je opatřen razítkem společnosti VIGASS s.r.o. a italsky ručně psanou poznámkou o chybějících 221 kartonech bez data, podpisu či razítka osoby, která tuto poznámku na dodací list připojila
- z příjmového pokladního dokladu ze dne 15.11.2004, že žalovaný přijal částku Kč 49.800,- na úhradu faktury za přepravu podle objednávky 401166
- z dopisů žalobce ze dne 9.12.2004 a ze dne 22.12.2004, že žalobce žalovaného vyzýval opakovaně, aby nahlásil České pojišťovně, a.s. „pojistnou událost ze dne 9.11.2004“, přičemž oba dopisy neobsahují žádné konkrétní údaje o tom, jaké konkrétní přepravy, resp. smlouvy uzavřené mezi účastníky, se má pojistná událost týkat, výši škody apod; oba dopisy obsahují informaci, že žalobce sám předmětnou škodu nahlásil pojišťovně, která však sdělila, že škoda není likvidní z pojištění odpovědnosti zasilatele
- z dopisu České pojišťovny, a.s. ze dne 3.12.2004 adresovaného žalobci, že pojišťovna reagovala na telefonické hlášení škodní události – odcizení 221 kartonů dámských svetrů dne 9.11.2004 - sdělením, že žalobce je pojištěn pro případ odpovědnosti za škodu vzniklou z činností zasilatelství a pojišťovna se dotazuje, zda má uzavřenu i smlouvu pro případ odpovědnosti při provozování silniční dopravy, protože ke škodě došlo v souvislosti s provozem mezinárodní silniční dopravy; pokud by taková smlouva uzavřena nebyla, pojišťovna sděluje žalobci, že hlášená pojistná událost je nelikvidní; jako poškozený je v této nahlášené pojistné události uvedena společnost BETEL
- z dopisu České pojišťovny, a.s. ze dne 7.1.2005, adresovaného žalobci, že pojišťovna pro prověření dokladů vztahujících se k pojistné události nahlášené žalobcem považuje za prokázané, že ke škodě došlo během mezinárodní přepravy a za škodu tedy podle pojišťovny odpovídá dopravce podle Úmluvy CMR s tím, že žalobce jakožto zasilatel přepravu neprováděl a není tudíž za škodu vzniklou na zboží odpovědný; s ohledem na rozsah pojištění dopravce (tedy žalovaného) však pojišťovna žádné plnění neposkytla
- z listiny nazvané „Smlouva o přepravě věci pro rok 2004“, uzavřené mezi společností VIGASS CO. LTD s.r.o. se sídlem v Ostravě jako příkazcem a žalobcem jako zasilatelem, že se žalobce zavázal podle požadavků společnosti VIGASS zajišťovat provedení jednotlivých objednaných přeprav za podmínek uvedených v článku II.

smlouvy; podle článku IV. smlouvy vzniká „v případě vzniku škody na přepravované věci příkazci pohledávka za zasilatelem“, kterou je zasilatel povinen uhradit ve lhůtě 24 měsíců od data jejího uplatnění příkazcem

- z dopisu společnosti VIGASS ze dne 12.11.2004 adresovaného žalobci, že společnost VIGASS reklamovala přepravu dámských svetrů v kartonech ze svého pražského skladu k zákazníkovi v Itálii, když chybělo 221 kartonů svetrů a zákazník škodu vyčíslil na 122.410,60 EUR; odkazuje na blíže neurčenou smlouvu o přepravě věci s tím, že společnosti VIGASS vzniká podle ní pohledávka za žalobcem v uvedené výši a žádá o úhradu této škody
- z dopisu žalobce ze dne 3.1.2005, že žalobce sdělil společnosti VIGASS, že uznává odpovědnost za zboží převzaté k dopravě, žádá však o vyčíslení škody vzniklé společnosti VIGASS, „nikoli vašemu italskému odběrateli“, přičemž dále uvádí, že škoda by měla být ve výši rovnající se ceně výrobku, obvyklé na trhu v době, kdy k události došlo
- z dopisu společnosti VIGASS ze dne 27.1.2005, že tato společnost sdělila žalobci, že škoda jí vznikla krádeží 221 kartonů zboží „o 15 % nižší než částka fakturovaná našemu italskému odběrateli“ a škodu tedy vyčíslila částkou 104.049,- EUR.

Po právním posouzení skutkového stavu zjištěného dokazováním i nespornými tvrzeními účastníků soud při prvním projednání věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, rozsudkem čj. 39 Cm 32/2010-114 ze dne 15. 4.2011 (dále jen „první rozsudek MS“) žalobu v celém rozsahu zamítl a rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení. Soud přitom vycházel ze závěru, že mezi žalobcem jako odesílatelem a žalovaným jako dopravcem došlo k platnému uzavření přepravní smlouvy, podléhající režimu Úmluvy CMR, že žalovaný podle objednávky žalobce ze dne 3.11.2004 přepravu nákladu z Prahy do Říma provedl a doba provedení přepravy je mezi účastníky nesporná, stejně jako skutečnost, že z celkového počtu 571 kartonů příjemce zásilky, tedy společnost BETEL SRL se sídlem v Římě, převzala pouze 350 kartonů a 221 kartonů chybělo. Z nákladního listu ani z dodacího listu č. 035, který byl k němu připojen, však nelze zjistit žádné konkrétnější údaje o přepravovaném zboží (o jeho druhu, jakosti, o počtu svetrů v jednotlivých kartonech, ceně apod.). Tvrzení žalobce o výši škody, která mu měla v souvislosti s provedenou přepravnou vzniknout, byla podle zdejšího soudu prokazována pouze ničím nedoloženým vyjádřením společnosti VIGASS, která však sama nebyla odběratelem zboží, při hlášení pojistné události žalobcem jeho pojišťovně nebyla vedena jako poškozená a není vůbec zřejmé, zda tato společnost sama příjemci zboží – tedy společnosti BETEL SRL. – nějakou škodu hradila nebo zda jí samotné škoda ve výši, kterou požadovala po žalobci, skutečně vznikla (žádný z listinných důkazů předložených žalobcem, který se má týkat výše škody, neodkazoval např. na kupní smlouvu s určením ceny tohoto zboží, příslušné faktury či doklady o zaplacení kupní ceny některým ze zúčastněných subjektů apod.). Podle názoru soudu zůstala sporná i aktivní legitimace žalobce v tomto řízení (pro nevyjasněné vztahy se společností VIGASS), i kdyby však žalobce svou aktivní legitimaci i výši škody v tomto řízení řádně prokázal, nemohly mu být žádné nároky z titulu náhrady škody přiznány, a to proto, že ve vztahu k žalovanému řádně neuplatnil tvrzený nárok písemnou reklamací, která by podle článku 32 odst. 2 Úmluvy CMR stavěla běh promlčecí doby určené podle čl. 32 odst. 1 Úmluvy CMR. Žalovaný podle názoru zdejšího soudu důvodně namítal, že žalobce nemůže nároky z předmětné přepravní smlouvy uplatnit z důvodu promlčení, žalobu tedy výše uvedeným rozsudkem s odkazem na

článek 32 odst. 1 až 4 Úmluvy CMR zamítl, aniž by se dále zabýval prověřováním vztahů mezi žalobcem a společností VIGASS či nejasnostmi týkajícími se výše tvrzené škody.

Tento první rozsudek MS byl po odvolání žalobce zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze čj. 12 Cmo 267/2011-183 ze dne 19.1.2012 (dále jen „usnesení VS“) a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení. Odvolací soud se neztotožnil se závěry zdejšího soudu o sporné aktivní legitimaci žalobce a o důvodné námitce promlčení. Vyjádřil závazný právní názor, že mezi účastníky byla uzavřena podle § 610 obch. zák. smlouva o přepravě věci, podléhající Úmluvě CMR, podle níž žalovaný provedl pro žalobce přepravu specifikovanou v žalobě a že v průběhu přepravy došlo ke ztrátě 221 kartónů se zbožím z celkového množství 571 kartónů a že žalobce (i když u žalovaného neuplatnil řádnou reklamaci ztráty části zásilky) své právo na náhradu škody za tuto ztracenou část zásilky včas uplatnil u soudu (blíže viz odůvodnění usnesení VS). Zdejšímu soudu tedy odvolací soud uložil, aby se v dalším řízení zabýval oprávněností výše uplatněné pohledávky s tím, že cenu ztraceného zboží žalobce v odvolání vyčíslil konkrétní částkou a že je dostatek možností, jak po případném doplnění tvrzení a důkazů žalobcem podle § 118a o.s.ř. stanovit výši náhrady škody podle čl. 23 Úmluvy CMR, případně i postupem podle § 136 o.s.ř.

Při novém - v pořadí druhém - projednání věci se zdejší soud v návaznosti na vyjádřený závazný právní názor odvolacího soudu zaměřil již jen na zjištění výše náhrady škody za ztracenou část zásilky přepravované žalovaným. K ní žalobce tvrdil, že každý z 221 ztracených kartónů obsahoval 60 kusů dámských svetrů (přičemž takový způsob balení je v mezinárodní přepravě obvyklou zvyklostí), došlo tedy ke ztrátě 13.260 kusů svetrů a „při požadované výši náhrady škody“ 104.049,- EUR tak hodnota 1 ks svetrů činila 7,846 EUR. Žalovaný naopak namítal, že tato tvrzení jsou pouze spekulací za situace, kdy není věrohodně prokázán původ zboží, jeho druh, způsob jeho vstupu do celního prostoru České republiky a hodnota v místě a době převzetí k přepravě. Připomněl, že zásilka byla nakládána ve skladovém areálu v Praze 10, aniž by osádka vozidla byla k nakládce připuštěna, při vzniku škodní události pak nebyl žalobcem, jeho příkazcem či příjemcem zboží přizván havarijní komisař, tak jak je při událostech podobného rozsahu obvyklé a pojistiteli požadované a hodnota zásilky je tedy zcela sporná.

Soud vycházel z důkazů, provedených již při prvním projednání věci zdejším soudem, z nichž zatím vyplývalo jen to, že bylo přepravováno 571 kartónů o celkové hmotnosti 11.000 kg, že jejich obsahem měly být podle objednávky žalobce „zimní oděvy“ a podle MNL blíže nespecifikované „dámské svetry“, že došlo ke ztrátě 221 kartónů a podle vyjádření společnosti VIGASS ze dne 27.1. 2005 jí ztrátou této části zásilky vznikla škoda 104.049,- EUR. Žalobce byl dále soudem vyzván podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř., aby doplnil tvrzení a důkazy o konkrétním druhu a jakosti předmětných svetrů i důkazy ke svému tvrzení, že v jednom přepravovaném kartónu bylo právě 60 kusů svetrů. Žalobce následně svá tvrzení doplnil tak, že balení svetrů po 60 kusech je u výrobců zcela standardní a že z údajů o celkové hmotnosti zásilky lze dovodit, že při uvedeném způsobu balení jeden kus svetrů vážil 0,27 kg, což je u dámského svetrů zcela obvyklé.

K prokázání tvrzení o způsobu balení svetrů žalobce navrhl listinný důkaz-písemné prohlášení společnosti VIJA TRANS s.r.o. se sídlem Krašovice 40, 389 01 Vodňany bez data. Z něj soud zjistil, že uvedená společnost na žádost žalobce potvrdila, že při jimi prováděných přepravách se používají typizované kartóny a svetry jsou do nich vkládány v počtu 60 kusů, přičemž takto jsou svetry běžně baleny i jinými obchodníky, resp. již výrobcí.

Dále žalobce navrhoval provedení důkazu výsledkem svědka Stanislava F., zaměstnance žalobce, který o tomto obchodním případě vedl korespondenci se společností VIGASS, podle žalobce je obeznámen s obchodními zvyklostmi a mohl by tedy vysvětlit, jakým způsobem obecně probíhá nakládka a balení zboží a jaké jsou mechanismy při stanovování výše škody. Tento důkaz soud neprovedl jednak z důvodu zřejmého spojení svědka s žalobcem, jednak proto, že v řízení bylo třeba prokazovat konkrétní (nikoli obecné) skutečnosti vztahující se ke ztracené části zásilky a z již dříve provedených důkazů (z korespondence mezi žalobcem a společností VIGASS) bylo zřejmé, že navrhovaný svědek konkrétní poznatky o výši škody na zásilce sám neměl. Soud však přikročil k opatření dalších (již dříve žalobcem navrhovaných) důkazů postupem podle § 128 a § 129 odst. 2 o.s.ř. a vyzval společnost VIGASS k předložení sdělení a dokladů o tom, jaké konkrétní zboží předala žalobci k přepravě a jaká byla jeho kupní cena (včetně údajů o jakosti, počtu, výrobci apod. a včetně předložení příslušných nabývacích dokladů, faktur apod.). Na tuto výzvu soudu reagoval jeden ze společníků VIGASS dopisem ze dne 15.7.2013, jímž bylo v řízení rovněž dokazováno a z nějž soud zjistil pouze to, že jednatel společnosti již před delší dobou odcestoval do Vietnamu, termín jeho návratu není znám a podepsaný společník není schopen požadované doklady soudu poskytnout.

Soud původně zvažoval i možnost, že by za účelem zjištění hodnoty ztracené části zásilky ustanovil znalce z oboru ekonomika, od tohoto záměru však upustil poté, co i po výzvě soudu k doplnění tvrzení a důkazů žalobcem stále nebylo vyjasněno, jaké konkrétní zboží ztracené kartóny obsahovaly. Bylo tedy zřejmé, že by znalci nemohl být zadán dostatečně určitý úkol.

Po právním posouzení skutečností zjištěných dokazováním při novém projednání věci soud dospěl k závěru, že tvrzení žalobce o výši škody na přepravované zásilce není prokázáno. I kdyby soud připustil, že každý ze ztracených kartónů obsahoval právě 60 kusů dámských svetrů (což podle soudu také není dostatečně prokázáno pouhým jedním vyjádřením jiného dopravce), je třeba zdůraznit, že jde o natolik obecné označení přepravovaného zboží, že neumožňuje určit hodnotu ztracené části zásilky ve smyslu čl. 23 Úmluvy CMR.

Podle čl. 23 odst. 1 Úmluvy CMR v případě, má-li dopravce podle ustanovení této Úmluvy povinnost nahradit škodu za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky, vypočítá se náhrada z hodnoty zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě. Podle čl. 23 odst.2 Úmluvy CMR se pak hodnota zásilky určuje podle burzovní ceny, podle běžné tržní ceny, a není-li ani burzovní ani běžná tržní cena, podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti.

Jak již bylo výše uvedeno, ani po výzvě soudu podle § 118a o.s.ř. žalobce neuvedl o povaze a jakosti přepravovaného zboží nic bližšího kromě předpokládané hmotnosti jednoho kusu, což však je u textilních výrobků (zejména dámských oděvů, kde lze očekávat velmi širokou škálu a kvalitu materiálů, střihů, barev, vzorů a módních stylů atd.) údaj pro určení hodnoty zcela nedostatečný. Soud proto ani nemohl postupovat podle (odvolacím soudem zmiňovaného) ustanovení § 136 o.s.ř., a to proto, že i určení výše nároku podle úvahy soudu vyžaduje alespoň nějaký základní rámec, v němž se takové úvahy mohou pohybovat, a podle názoru soudu zcela obecné označení přepravovaného zboží ani takový rámec nevytváří. Zde nutno také připomenout, že důkazem o výši škody nemůže být podle názoru soudu ničím nepodložené prohlášení společnosti VIGASS obsažené v jejím dopisu žalobci ze dne 27.1.2005, které navíc obsahově odporuje jejímu předchozímu dopisu žalobci ze dne 12.11.2004 (kde je jako poškozený uveden italský zákazník, což odpovídá i údajům o

poškozeném v dopisu České pojišťovny, a.s. ze dne 3.12.2004) a které ani po výzvě soudu podle § 128 a § 129 odst. 2 o.s.ř. nebylo doloženo nabývacími či daňovými doklady k předmětnému zboží, které by měly být u legálně podnikajícího subjektu zcela běžně dostupné a z nichž by bylo možno výši hodnoty přepravovaného zboží dovodit postupem podle čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR.

Soud tedy uzavřel, že oprávněnost požadavku žalobce na náhradu škody za ztracenou část zásilky podle čl. 23 odst. 1 a 2 Úmluvy CMR ve výši 104.049,- EUR nebyla v řízení prokázána a žalobu o zaplacení této částky proto zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř., přiznal tedy žalovanému jejich náhradu za obě řízení před soudem prvního stupně i za řízení odvolací v celkové výši Kč 209.523,60. Tato částka zahrnuje odměnu advokáta vypočtenou ze základu 104.049 EUR přepočteného kurzem 1 EUR / 25,555 Kč za 9 úkonů právní služby po Kč 18.940,- a za 9 režijních paušálů po Kč 300,- podle § 7 a 13 vyhl.č. 177/1996 Sb. a dále 21% DPH z nákladů právního zastoupení ve výši Kč 36.363,60.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení, a to Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelný rozsudek, může oprávněný podat návrh na exekuci.

V Praze dne 4. října 2013

JUDr. Jitka Kitličková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: M.Pechová